

Prológus

Oliv

Alexet a Yale-n ismertem meg. Egy igazi balhész srác, de az apja miatt valahogy mindig sikerült mindent megúsznia. Körülbelül fél éve fedeztem fel, és szerettem bele első látásra. A baj az, hogy Alex nagyot csalódott, azóta kizárólag egyéjszakás kalandokba bonyolódik, nem ad magából semmit. Csak szexet. Ha hihetek a pletykáknak, akkor nem is akármilyet. Sok csaj simán belemegy ebbe a felállásba, csak hogy ő is részese lehessen a szextudományának.

Őszintén szólva örömmel átélném, de én többet akarok. Akivel egyszer lefeküdt, az a nő többé nem létezett számára, így nem álltam be az egyéjszakás lányok sorába. Bevettem mindent, amiről azt gondoltam, elcsavarhatom vele a fejét. Elkezdtünk beszélgetni, lazának mutattam magam, és elláttam a harci sérüléseit. Nagyjából fél éve rajta vagyok az ügyön, de sajnos egyelőre csupán egy jó barátot jelentek számára, nem többet. De legalább akkor érhettem hozzá, amikor csak akartam. Azt is óvatosan, nehogy gyanút fogjon.

De az a test! Éjszakánként arról álmodtam, hogy bőre minden négyzetcentiméterét megcsókolom, felfedezem. Érzem megfeszülő karizmait, amikor átöleli meztelen testem. Nincs rajta semmi, ami ne lenne tökéletes, még a kezelhetetlenül kócos haja is.

Kész kínszenvedés, amikor félmeztelenül rohangel előttem. Ráadásul a tetkói is nagyon menők, amiket ilyenkor kedvemre csodálhatok. Számomra ez azért is nagyon fontos, mert egy igazi, belevaló srác legyen kivarrva.

Hibátlan testét napi szinten edzette. Inkább egyedül sportolt, reggelente kocogni járt. Régen még együtt mentünk edzőterembe, én ilyenkor általában csak a futópadon sétáltam, és bámultam őt. Nem merem gyorsabbra állítani, mert attól féltem, elesek. Soha nem gondoltam, hogy ennyire lehet rajongani egy férfiert.

Hihetetlenül derűlátó voltam, amikor megkért, kísérjem el Margate Citybe. Ott lesz a szokásos nyár végi buli, ami számára nagyon fontos, ráadásul a szüleivel is el akar tölteni pár napot. Megláttam benne a lehetőséget, ez egy remek alkalomnak ígérkezett, hogy összejöjjünk, és hivatalosan is bemutatasson nekik.

Mivel biztosra vettem, csak emiatt hívhatott el, ezért nagy izgalommal vártam azt a hétvégét.

Végül az egész totálisan rosszul sült el. Már az odaút is kínszenvedés volt, persze Alex miatt. A bulin sem sokat szólt hozzám. Oké, ezt még betudtam annak, hogy a régi barátaira figyelt elsősorban. De legalább mellette lehettem, ez is valami.

Aztán totál bunkó üzemmódba kapcsol.

Teljesen kiborított, ahogy az egész ott töltött idő alatt viselkedett velem. Legszívesebben pofán vágtam volna, de nem akartam, hogy kiderüljön, érzek valamit iránta. Igyekeztem visszafogni magam, de irtó nehezemre esett. Fogalmam sincs, mi történt vele, de az tuti, totál kifordult önmagából.

Ő nem sejti, de mindenki más úgy tudja, a pasim. Mivel sokszor viszonzta vagy eltúrta az ölelésem, így bárki meg is győződhetett róla. De most tanácstalan voltam. Miért borult ki ennyire, és miért érdekli Lena?

1. fejezet

Lena

Izgatottan tértem vissza a második tanévemre a Yale-re. Tavaly hatalmas lehetőséget kaptam az egyetemtől az ösztöndíjjal, a szüleim és majdnem az összes rokonom anyagi támogatásával, mivel az, amit az intézménytől kapok, önmagában kevés lenne. Rettenetesen boldog voltam, a családomat is büszkeséggel töltötte el, hogy ilyen híres egyetemre járhatok. Ebben látták a nagy lehetőséget, hogy

ne kelljen éhbérért gürcölnöm nap mint nap. Szébb jövőt álmodtak meg nekem, és mindent meg is tettek azért, hogy megvalósíthassam. Rengeteget köszönhettem nekik.

Már az első tanévet megelőző nyarat is a városban töltöttem, ahol sikerült munkát találnom, pincérnő lettem egy, az egyetemhez közeli étteremben, ahol fontos ismeretségeket kötöttem. A felvételi értesítő kézhezvétele után igyekeztem azonnal olcsó szállást és melót találni. Mivel a kollégiumba nem kerültem be, így nem maradt más megoldás.

A lakás, amelyet eleinte öt másik lánnyal béreltem, sokkal kisebb volt, mint szerettem volna. Három szoba, mindegyikben ketten laktunk. Csak később döbbsentem rá, ezért hirdették ennyire olcsón. Így nem lehetett egy kis birodalmam, ahova visszahúzódhatok.

Még most is emlékszem, hogy amikor először jártam be a pszichológiai kart, mekkora ámulattal töltött el! Leültem egy padra, és csak csodáltam egész álló nap. Legfőképpen a könyvtár épületét néztem a campus szívében. Felfoghatatlan érzés idetartozni!

Az volt az első munkanapom is, ezért miután itt végeztem, elmentem abba a szimpatikus dinerbe is, ahol munkát találtam. Már első látásra egyértelműen felismertem a Yale hallgatóit.

Rengeteg diák ruházatán, kiegészítőin valamilyen formában ott díszelgett az egyetem felirata vagy logója. A fiúk, és feltételezem, a drukkerlányok általában a Bulldogs jelképét is viselték.

Végül egész gyorsan beilleszkedtem. Gördülékenyen teltek a napok a suliban és a munkahelyemen is. Ismerkedtem, érdeklődve hallgattam a vendégek történeteit. Lényegesen több leendő első évfolyamossal találkoztam, akik pont itt, a nekem munkát adó dinerben töltötték az idejüket. Mint később megtudtam, hivatalosan is ez az étterem a diákok egyik legjobban látogatott törzshelye.

Itt ismertem meg Olivót is, aki a szülei ellenőrzése elől menekült New Havenbe. Ő mindenkivel dumált, kacérkodott a sráccal, igazi menő csajnak tűnt. Gyönyörű volt, hihetetlen kisugárzással, és állandóan mosolygott. Habár nekem nem jönnek be a tetkók és piercingek, de neki még ezek is remekül álltak. Irigykedve néztem. Teljesen zavarba jöttem, amikor rám köszönt.

– Látom, nagyon figyelsz engem – jelentette ki. Nyeltem egy nagyot, majd bólintottam.

– Csak jó látni, milyen könnyen megtalálod a hangot az emberekkel – magyaráztam zavartan.

– Ja, én ilyen vagyok. Szeretek dumálni, ismerkedni. Például itt vagy te! Neked mi a történeted? – támadott le azonnal, mintha eszébe jutott volna, hogy velem addig még nem beszélt.

– Semmi. Szeptemberben elsőéves leszek pszichológia szakon.

– De jó, végre valaki! Én is oda jelentkeztem. Akkor csoporttársak leszünk. És miért dolgozol itt? – Ő lelkesedett, én pedig úgy éreztem, lenéz.

Tudom, hogy eszméletlen magas a tandíj, és leginkább csak a jómódúak engedhetik meg maguknak, hogy ide járjanak. Ezzel én leszek a szegény lány, akinek muszáj dolgoznia sulis mellett.

– Ja, nem úgy gondoltam, csak furi, hogy itt fogsz tanulni és melózni is egyszerre – magyarázkodott.

– Én nem tehetős családból származom, így minden cent számít – vallottam be mélyet sóhajtván. A csaj megvonta a vállát, és továbbállt. Szuper.

Teltek a napok, egyszer csak újból az a lány állt előttem, aki leszólított pár napja a műszakom alatt.

– Figyi, gondolkodtam. Mi lenne, ha összeköltöznénk? Közel lakom a campushoz, lenne saját szobád, sőt még lakbért sem kérnék – csicseregte. Kétkedve sandítottam felé, vártam, hol az átverés. De nem folytatta, hiába álltam ott bambán.

– Ez tök jól hangzik, de ingyen nem fogadhatom el – mentegetőztem.

– Pedig nyugodtan, nekem rengeteg pénzem van, nem vagyok rászorulva a tiédre – jelentette ki olyan természetesen, mintha csak azt mondta volna, délután könyvtárba megy. Nem tudtam hova tenni. Kedves, de egyértelműen lenéz, segíteni akar, de közben tapintatlan. Megráztam a fejem.

– Nem értem, miért pont nekem ajánlod fel ezt a lehetőséget. Egyáltalán miért kell neked valaki, ha egyedül is képes vagy fizetni? – érdeklődtem, mert valaminek lennie kellett a dolog mögött.

– Utálok egyedül élni, meg aztán a takarítás sem az erősségem – csillant fel a szeme. Hatalmas mosoly ült az arcára, miközben folytatta: – Megvan! Mi lenne, ha te csinálnád a házimunkát a lakhatásért? Szerintem ez hatalmas ötlet! – fényezte magát.

Képtelen voltam eldönteni, ezt tényleg akkor találta ki, vagy inkább színésznőnek kellene tanulnia. De nem foglalkoztam vele, azonnal rábólintottam az ajánlatra. A saját szoba lehetősége mindent felülírt.

– Örömmel odaköltözök, és cserébe rendben tartom a lakást.

– Rendben, ezt meg is beszéltük – pattant fel, és elviharzott.

Bámultam utána, olyan hihetetlennek tűnt ez az egész. Csak meredtem a hűlt helyére. Hiszen fogalmam sincs, hol lakik. Most mi van?

Másnap ismét előkerült a leendő lakótársam.

– Hoztam neked a kulcsokat, meg itt a cím is. Gyere, amikor kedved van! Ja, egyébként Oliv vagyok. Olivia, de kinyírom azt, aki így szólít. Gyűlölöm azt a nevet – közölte a tényeket.

Rámosolyogtam, átvettem a dolgokat, aztán én is be akartam mutatkozni, de ismét faképnél hagyott.

– Engem Lenának hívnak! – kiáltottam utána.

– Tudom, rajtad van a névtábla – fordult vissza, majd sietősen folytatta az útját. Elnevettem magam. Szédületes egy csaj! Ez a viselkedés tetszett. Vidám volt, és nagyon szórakozott.

Műszak végén át is költöztem Olivhoz. Káprázatos, igényes lakásban lakott, amely három hálósobából, egy amerikai konyhás nappaliból és két fürdőből állt. Az én szobám is gyönyörűen be volt rendezve, sőt lett mellé egy saját fürdőm. A lakrészem legalább kétszer akkora, mint ahonnan eljöttem, sőt egyedül én fogom birtokolni. Végtelenül boldognak és elégedettnek éreztem magam.

Később rájöttem, miért is kellett a lakótársamnak ez a hatalmas lakás. Elég nagy forgalmat bonyolított le az újdonsült barátnőm. Nyáron közel minden napra jutott egy buli, ami őszintén egy kicsit feszélyezett. De szerencsére szeptembertől már leginkább ő járt el, így újra csendes lett a környezetem.

Egy év alatt – azt hiszem – jó barátnők lettünk, ugyan nem lógtunk sűrűn együtt, mert hát ő nem az én szintem, bármit is jelentsen ez, de otthon azért sokat dumáltunk.

Az utóbbi fél évben kizárólag Alexről beszélünk. Egy igazi se vele, se nélküle kapcsolat ez. Soha nem értettem, mi zajlik közöttük, kívülről úgy látszott, jól megvannak, viszont a srác egyértelműen és nyíltan kikezdett bármelyik csajjal. Oliv a lakásba soha nem hozta fel, viszont ő többször töltötte nála az éjszakát. Szerintem csak ámitotta, nem tűnt olyan típusnak, aki valaha képes lenne megállapodni. Csapta a szelet mindenkinek, hírhedt volt a balhéiról. Azt elismerem, tényleg jóképű, de nekem soha nem jött be ez a tetovált rosszfiú-imidzs.

Rengeteget segítettem barátnőmnek a tanulásban, főleg a tananyagok pótlásában. Gyakran előfordult, hogy az első órákra nem ért be, mert sokáig bulizott előző éjjel. Mindig lemásoltam a jegyzeteket, figyelmeztettem, mikor kellett megjelennie az óráin, és így tovább. Úgy kezelte, mintha az őrangyala lennék. Ezt Oliv mondta. Amióta jobban megismert, elfogadott olyannak, amilyen vagyok. Természetesen én is őt. Őszintén megszerettem.

2. fejezet

Alex

Már csak ez a nyár választott el az utolsó éveimtől a Yale-en, aztán kezdődik a nagybetűs élet. Alig vártam, hogy hivatalosan is ügyvéd legyek. Eddig is a szakmában dolgoztam, sokat segítettem apámnak, ezzel többek között letudva a gyakorlatot.

Folyamatosan rengeteg ügye van a cégének, és szerencsére elég sokba betekintést nyerhettem. Mivel övé az ügyvédi iroda, így a megbeszéléseken a legbonyolultabb ügyekben is kifejtettem a véleményem. Nem kellett éveket várnom, hogy az aktatologatástól eljussak a kiemelt ügyfelekig. Igaz, a maximumot várta el tőlem, így igen erős két év áll mögöttem.

Miután letöltöttem az előírt gyakorlati időmet, erre a nyárra kaptam egy kis szünetet, amit még egyetemistaként kiélvezhetek. Az utolsó év kemény lesz, ezért döntött úgy apám, hogy a továbbiakban csak minimálisan fog bevonni a cég működésébe. Ezt a szabadságot pedig a szokásos nyári bulival akartam zárni.

Nagyon vártam a találkozót a gimis barátaimmal. Az este nem is a táncról szólt elsősorban, sokkal inkább a beszélgetésről, na és persze a piálásról. Ekkor volt lehetőségünk megtudni, kivel mi történt az eltelt egy év alatt. Középiskola után sokan más-más városokba költöztünk. Ki azért, mert máshol tanult tovább, ki a munka miatt. Ez a találkozó mindenkinek sokat jelentett, ilyenkor szoktuk igazán kidumálni magunkat. A telefonos kapcsolattartás nem olyan, mint a személyes. Őszintén, nem is szeretem. Pont emiatt sokszor otthon is felejttem a mobilomat, aki akart, úgyis megtalált.

Még indulás előtt elgondolkoztam azon, jó lenne valakit magammal vinni. Két év is eltelt azóta, hogy dobtam Claire-t, amikor lebukott, hogy kefél a szobatársammal. Azóta senkit nem engedtem magamhoz közel. Őt mutattam be legelőször a szüleimnek és a haveroknak. Milyen hülye voltam, hiszen akkor már rég megcsalt! Na mindegy, ez elmúlt, azóta sem kell semmilyen csaj, nem bízom meg bennük.

Jó az egyéjszakás szex, nincs kötelezettség, nincs randi, nincsen nyavalygás. Úgyse jutna sok időm egy kapcsolatra.

A haverok már korábban is szívták a vérem amiatt, mert egyedül mentem a buliba. Azt hitték, még mindig a sebeimet nyalogatom. Hát nem, de szexpartnert csak nem viszek a szüleim házába! Ettől függetlenül egyedül sem akartam hazamenni, hogy megint rajtam köszörüljék a srácok a nyelvüket.

Ekkor jutott eszembe Oliv, a kis piócám. Olyan, mintha a kishúgom lenne. Aranyos, mindig igyekszik a kedvemben járni. Ha kell egy kis ölelés, azt is megkapom tőle. Tökéletes barát.

Semmi nem szólt az ellen, hogy ne őt vigyem magammal, hiszen ő is jól érezné magát. Elhatároztam, hogy amikor legközelebb találkozunk, rá is kérdezek. Reméltem, igent mond majd.

Másnap délután a pályán futottam össze vele.

– Szia, drága! – mosolygott rám. Nem szerettem, amikor így szólított, hiszen nem jártunk. De ráhagytam, mivel mindig olyan cuki velem, eltűrte a balhéimat, kiállt mellettem.

– Lenne kedved elkísérni egy buliba? Ha igen, mi lenne, ha ott is tölthetnénk pár éjszakát az őseimnél, és bemutatnád néhány haveromnak? Na, mit szólsz? – érdeklődtem.

A szüleim találkoztak már korábban Olivval, szerintük fülig szerelmes volt belém, de ez ostobaság. Soha nem adta jelét, és nem is akarnám ezzel elrontani a kapcsolatunkat.

– Persze, hogy veled megyek. Mikor lesz? – méregetett óvatosan.

– Két hét múlva, szombaton. Arra gondoltam, hogy reggel elindulnánk, és csak a hét közepén jönnénk vissza. Anyámék is örülnének, ha pár napot otthon lennék, és nem csak a bulira tolnám haza a képem.

– Láttam a szeme csillogásából, hogy nyert ügyem van nála.

Eddig mindig jött velem, akárhova hívtam. Jó érzéssel töltött el, amikor mellettem volt. Ráadásul ő az a bújós fajta, állandóan rám tapadt, ezért is gondoltam rá piócámként. Sok csaj hülyét kapott, amikor megláttak minket együtt, de nekem ez nagyon tetszett.

– Nem lenne gond, ha Lenát is elhoznám magammal? – mért végig kíváncsian. – Még nem is találkoztál vele, pedig a barátnőm.

Egy kicsit tényleg furcsa, hogy nem ismerem, de mindig akkor lógtak együtt, amikor én csajoztam, vagy a haverokkal bandáztunk.

– Oké, hozd nyugodtan. Szólok anyámnak, hogy ő is jön.

Láttam rajta, mennyire örült ennek. Ez nekem is jó, mert így nem lesz egész nap a nyakamon. Bírom őt, de mégiscsak lány.

– Köszönöm, azonnal felhívom! – zökkentett vissza gondolataimból.

Elugrándozott mellőlem, miközben elővette a telefonját. Soha nem beszélt előttem, és ez pont jó így. Nem vagyok kíváncsi a csevegésükre és locsogásukra. Pár perc múlva már kevésbé vidáman tért vissza mellém.

– Mi baj? Nem akar jönni?

– Nem, azzal nincs gond. Ő nem igazán képes nemet mondani senkinek. Most épp az aktuális pasijának. Hozni akarja őt is. Gond lenne?

– Nem, tőlem nyugodtan. De mit jelent az, hogy aktuális?

Miért nem csak pasiját? – gondolkoztam hangosan.

– Hát, Lena elég gyakran cserélgeti a partnereit. Fogalmam sincs, miért, de állandóan kidobja őket. Nem értem – vontam meg a vállát.

– Ez mind nagyon érdekes, de nekem szükségleteim vannak, találnom kell valakit, aki segít rajtam – röhögtem fel, majd elfordultam, és otthagytam a kis piócámat.

Még épp láttam a fintort az arcán. Jót mosolyogtam magamban, imádtam húzni az agyát. Soha nem értett egyet az alkalmi partnerekkel és a balhéimmal. Nem szerette, ha verekedtem, de néha egy-két baromnak sikerült felbasznia az agyam, főleg, ha volt már bennem egy kis pia. A sérüléseimet viszont mindig örömmel ellátta. Olyan gondoskodó kis hugi, próbál jó útra téríteni, de ez még a szüleimnek sem sikerült.

Eljött a buli hétvégéje. Reggel összeszedtem az utazótársaimat. Először a kis piócámat vettem fel, az irányításával jutottunk el a barátnője pasijának lakásához, ahol a másik két utas várt ránk.

Megálltunk a ház előtt, Oliv kiugrott, hogy üdvözlje őket, én viszont a kocsiban maradtam. A rádiót állítottam, amikor megbökött, hogy szálljak ki, mert bemutatná a másik kettőt.

Felnéztem, és megpillantottam őket. Fura érzés kerített hatalmába, nem tudtam, mi vagy miért, de képtelen voltam róluk levenni a szemem.

– Alex?! – Oliv kérdően nézve rám ripakodott. – Nem hallottad, amit mondtam?

Nem. Semmit. Odafordultam Lenához, kezét ráztam vele.

– Sokat hallottam rólad. A barátnőd rengeteget mesélt, de valahogy nem ilyennek képzeltelek – kamuztam, és nem értettem, miért nem maradtam a 'Szia, Alex vagyok'-nál. Kezdem kínosan érezni magam. Mi van? Én, kínosan?

Gyorsan a srác felé fordultam, bemutatkoztam neki is. Vele már nem voltam túl udvarias, csak a nevemet dobtam az arcába.

– Helló, Tony Honey vagyok. Nagyon köszönjük a meghívást. Igazán kedves tőled – nyáladzott a csávó, közben erősen próbáltam fapofát vágni, és nem elröhögni magam a neve hallatán. Én meg ennyiből tudtam, hogy utálni fogom a pofáját.

– Oké, oké! Indulhatunk? Vagy itt ácsorgunk estig? – mordultam rájuk. Oliv kérdően rám nézett, én meg ingerülten vissza. Nem foglalkoztam vele. – Na, beszállás, vagy megyek egyedül!

Végül a csomagok is bekerültek a csomagtartóba, és mindenki elhelyezkedett a kocsiban. Jó hangosra állítottam a zenét, nem voltam kíváncsi a bájcsevejre. A visszapillantóban szemügyre vettem a csávót. Elég jóképű, de az borzasztóan irritáló, hogy ránézésre órákat tölthet a hajával. A testalkata pedig... ez hívja magát férfinak? Utálom ezt a fajtát, ránézek, és már attól kettétörik. A csajjal sem tudtam mit kezdeni, olyan semmilyen. Nem értettem, mit keres a nyálás mellett. Azt pedig főleg nem, hogy lehet Oliv barátnője. Ránézésre is tűz és víz a kettő.

Két óra vezetés után megálltam egy benzinkúton, ahol volt étterem is. Mindenki elment a dolgára, még a faszi is. Az oké, hogy a csajok bármikor képesek pisilni, de a pasi? Igaz, lehet, hogy csak rendbe szedi a frizuráját, horkantam fel. Teletankoltam az autót, és a kajálda felé indultam. Erre a kis piócám odapattant mellém, belém karolt, hozzám simult, és egy pusztit nyomott az arcomra.

– Miért vagy ilyen morcos, drágám? – érdeklődött finoman.

– Egész úton egy szót sem szóltál.

– Megyek, reggelizem, talán utána jobb kedvem lesz. Te is eszel valamit? – kérdeztem, habár előre sejtettem a választ.

– Persze! Szólok a többieknek is.

Remek. Balszerencsémre hamar odaléptek mellém.

– Itt is vagyunk – hívta fel magára a figyelmet. – Mit együnk?

Fura, mennyire kezdett idegesíteni. Ilyen még sosem fordult elő. Nem tudom, mi történt, de az biztos, hogy ezután hazáig meg sem állok. Alig tíz perc alatt befaltam az étellem, megittam egy alkoholmentes sört, néhány bankjegyet dobtam az asztalra, és indultam is a kocsi felé.

– Nem jöttök? – vetettem oda nekik.

– Hova rohansz? Még nem fejeztük be a reggelit! – mutatott Oliv a szendvicse felére.

– Én végeztem. Aki jön, az jön, aki nem, az itt marad, és ehét akár estig! – Ezzel sarkon fordultam. Hallottam, amint a srác morogva kotorja elő a pénzét. Hátranéztem, és azt láttam, hogy Lena is előveszi a pénztárcáját, mire gyorsan visszaléptem hozzájuk.

– Lena, a tiédet is kifizetem – dobtam rá egy nagyobb összegű bankjegyet az asztalra. Milyen kretén, még a csaja kajáját sem képes rendezni! Fintorogtam, egyre dühösebb lettem.

Persze Oliv hozzá volt szokva, hogy mindig én fizetek, pedig nem is jártunk.

Végre ismét a kocsiban ültünk, hazáig továbbra is csak a zene dübörgött, senki sem mert megszólalni. A kis pióca bedurcázott, de pont leszartam.

Amikor megérkeztünk, anyám kirohant elé, hatalmas mosolya mosolyt csalt az én arcomra is. Átöleltem, bár tudtam, hogy egyhamar nem szabadulok, azonban vele mindig kivételt tettem.

– Anya, elég legyen! – tiltakoztam egy idő után. Semmi bajom az ölelkezéssel, viszont miért kell ilyen hosszan?

– Olyan ritkán látlak – mentegetődzött, és természetesen nem vette a lapot. Végül ráhagytam, így talán előbb szabadulok. Ekkor apám jelent meg az ajtóban, ezért nagy nehezen, de elengedett.

– Fiam, örülök, hogy végre megtisztelsz a jelenléteddel minket! – vetette oda. Odamentem hozzá, kezét fogtunk, persze ez csak egy pillanatig tartott. – Mutasd be a barátaidat, aztán gyere, mert beszélünk kell! – adta utasításba. – Addig anyád felkíséri a többieket a szobáikba.

Tisztában voltam vele, hogy a szokásos fejmosás következik. Mindig, amikor találkoztunk, próbált jó útra téríteni. Ez amolyan szertartássá vált. Ő elmondta, mit kéne máshogy csinálnom, én bólogattam, de mindketten tudtuk, úgysem változik semmi.

Gyorsan, kelletlenül eleget tettem a kérésének, igaz, Lena pasijának a nevére már nem emlékeztem.

– Szia, kicsim! – Anya lelkendezve Oliv mellé lépett, és átölelte őt is. – Nagyon örülök nektek! – Majd az ajtó felé mutatott. – Gyertek, körbevezetlek benneteket!

A többieknek sok hasznos információt mondott, de erre én már nem voltam kíváncsi, így bementem a dolgozóba.

– Ülj le, fiam! – dörrent rám nyersen az apám. Forgattam a szemem, de engedelmeskedtem. Az öreggel rég nem ellenkeztem, idővel megtanultam a saját káromon, jobb, ha nem teszem. – Képtelen vagy meglenni verekezés nélkül? Tényleg kockára akarod tenni az egyetemet?

Bumm, bele a közepébe! Egyébként, kösz, jól vagyok. Utálom, hogy mindenhol van szeme, mindenről értesül.

– Nem én kezdtem – magyarázkodtam reflexből.

– Nem vagy már öt éves! Mi az, hogy nem én kezdtem? Maholnap ügyvéd leszel, és ez az érvelésed? Gratulálok! – vágta hozzám rosszállóan. Hát igen, ilyenkor én is egy ügyfél voltam a szemében, nem a fia. – Eddig megúszta, segítettem, amikor kellett. De bírd ki ezt az egy évet, és ne csinálj semmi hülyeséget! Így is sok van a rovasodon, nem tudom, mennyi ügyedet lehet még elsimítani. Ha fegyelmet kapsz, az ki fog hatni a jövődre. Miért nem vagy képes ezt felfogni? – Ingerülten csóválta a fejét.

Tisztában vagyok azzal, mennyire sokat jelent neki, hogy ezt a pályát választottam, de az életembe ne szóljon bele!

– Ha jól emlékszem, anya azt mondta, te is ilyen voltál. És végül belőled is ügyvéd lett. Biztos tőled örököltam – húztam el a számat.

– Ez neked magyarázat? Szerinted a Yale-en megsimogatják majd a buksidat, hogy apuka is verekedett, nyugodtan csináld csak tovább? – gúnyolódott.

– Ne beszélj így velem! Nem vagyok... mennyit is mondtál? Ja, igen, ötéves! – mordultam fel. Utáltam, amikor gyerekként kezelte.

– Akkor talán ne viselkedj úgy! Mi lenne, ha esetleg tanulnál a hibáimból? Ezerszer megbeszéltük, milliószor kértelek. Mit tegyek veled? – tette fel a kérdést, de már tapasztalatból tudtam, hogy csak költői.

– Igyekszem, megígérem. Fontos nekem is ez az egész, nem akarom magam kirúgatni. – Részemről lezártam tekintem a témát. Ennél többet, ha akarnék, sem tudnék hozzátenni.

Bólintott, majd végre leült ő is.

– Na és Olivia? Mi van köztetek? Tetszik nekem az a lány – váltott apai hangnemre.

Képtelen voltam eldönteni, melyiket állhattam nehezebben, amikor apaként vagy amikor ügyvédként beszélgetett velem. Egyik sem jobb a másiknál. Szerettem, néha még tiszteltem is, de képmutatás nélkül nem ment a kommunikáció közöttünk.

– Oliv, nem Olivia. Ki nem állhatja a rendes nevét. Ő csak barát. Ennyi.

– És Lena? Láttam, hogy néztél rá – mosolyodott el.

– Tessék? Ez meg mit jelent? Hogy néztem rá? – akadtam ki.

Csak most ismertem meg, azaz most mutatták be. Tényleg nem értettem a kérdést.

– Hagyjuk. Egyébként mi újság? – váltott témát unottan.

Ezek szerint részéről is kimerült a beszélgetés.

– Semmi. Megyek, én is lepihenek egy kicsit. – Erre csak bólintott, mire otthagytam.

Felmentem a gyerekkori szobámba, és elterültem az ágyon. A beszélgetésünkön agyaltam. Miért nem működött soha a társalgás közöttünk? Azaz igazából semmi sem működött, nem számíthattam rá, soha nem volt büszke, és persze nem igazán szakított időt ránk.

Kemény gyerekkor állt mögöttünk emiatt, de amikor Johnt, a bátyámat elküldte a katonai iskolába, akkor végleg megváltozott minden. Egyedül maradtam. Anya hiába próbált kedves lenni, többet foglalkozni velem, apa őt is irányította. A teljes napját beosztotta, és számon is kérte minden percét.

Felnőtt fejjel látom, mennyit vívódott a férje és köztünk, de azt soha nem fogom megérteni, miért nem hagyta el. Most, hogy én is leléptem a családi fészekből, jobb lett a légkör, legalábbis távolról úgy tűnt. Amikor hazalátogattam, anyám mindig mosolygott, nem láttam jelét szenvedésnek. Sőt, mindig apám védelmére kelt, azzal érvelt, hogy a férjének a nagyapám mellett nehéz élete volt, rengeteget kellett túrnie, és ő mindig csak jót akart nekünk. Ja, persze!

Sok jót az öregről sem hallottam, biztos kicsit fel is erősítették a rossz tulajdonságait, hogy a fia jobb színben tűnjön fel, aki állítólag épp olyan volt diákkorában, mint én. Ezért sem értettem, miért cseszeget folyamatosan. De mindegy is, szerencsére ritkán járok haza, annyira nem veszem magamra ezeket a beszélgetéseket.

Pár órával később kezdődött a buli, gondoltam, addig alszom egy kicsit. Végül este hatkor csatlakoztam a többiekhez. Mindenkit az étkezőben találtam, beszélgettek, csak én voltam akkora tahó, hogy nem foglalkoztam a vendégeimmel. Elintéztem egy vállrándítással.

– Örülök, hogy téged is látunk, fiam! – fogadott rosszállóan anyám.

– Elfáradtam a vezetésben – feleltem flegmán. – Van valami kaja? Éhen halok! – Válaszra se várva nyitottam ki a hűtő ajtaját.

Kivettem két sört, az egyiket rögtön lehúztam, a másikat magammal vittem az asztalhoz.

– Mi már ettünk. De rögtön melegítem az ebédedet – pattant fel azonnal. Ő ilyen, mindig gondoskodik rólam, és egy pillanat alatt elfelejti, hogy neheztelt rám.

– Köszönöm – igyekeztem kedves lenni, hiszen mégis az anyám. Sokszor idegesített, mert még mindig az ő pici fiaként kezelt. Huszonöt évesen szerintem nem vagyok az, de ezt képtelen voltam megértetni vele. Végül szemforgatva mindig ráhagytam.

Szótlanul elfogyasztottam a kaját, nem folytam bele a beszélgetésbe. De végig meredten néztem a fura párost. Nem tudtam, mi zavart igazán, de valami nagyon nem stimmelt, az tuti. Úgy tűnt, Lena zavarban érzi magát. A pasija viszont kifogástalanul jól viselkedett, a fizetés persze nem ment neki. Röhejes.

Miután mindent elpusztítottam, tájékoztattam a többieket a következő lépésről:

– Szedjétek össze magatokat! Az étkezőben találkozunk negyedóra múlva, utána irány a buli!

Hidegen hagyott, hogy csak bámultak rám. A kis ficsúr azért megjegyezte, milyen bunkó vagyok. Gyorsan tanul.

Átöltöztem, és visszamentem a földszintre. Anyám szóval tartott, amíg a többiek elő nem kerültek. Sejtettem, hogy arra megy ki a játék, hogy legyen idejük elkészülni, és ne háborogjak.

– Mi tartott ennyi ideig? Nem bálba készülünk, csak a partra. De látom, a smink most sem maradhatott el – néztem végig a kikent csajokon, majd a faszira és a frissen belőtt sérójára pillantottam. Felhorkantam. A lányok kézen fogva kimentek a házból. A csávó odalépett mellém.

– Neked meg mi a franc bajod van? – zümmögte halkan, de annál ingerültebben. Képtelen voltam komolyan venni Mr. Honeyt!

– Semmi. Indulhatunk? – Lepergett rólam a kérdése, faképnél hagytam.

– Mekkora egy paraszt vagy, öregem! – Tovább halkította a hangját, gondolom, anyám miatt. Nem akarta rontani a kiválóan felépített jófiú szerepét.

Rávigyorogtam, majd a lányok után indultam. Hagytam Olivnak, hogy belém karoljon, és elindultunk a part felé. Ő boldogan szökdécselt mellettem, a szerelmesek pedig némán követtek minket.

Amire megérkeztünk, már elég sokan összegyűltek. Eleinte bemutattam a vendégeimet, de egy idő után meguntam, így elvonultunk. Leültünk egy kisebb csapathoz, ők voltak a gyerekkori barátaim. A kis piócám szokásához híven átölelt, és odabújt hozzám. Jólesett a közelsége, így viszonyoztam a gesztust. Szinte végig összesimulva maradtunk, csak italért álltunk fel, de azt elég gyakran.

Úgy hajnali kettő-három fele kezdtek elszállingózni az emberek. Ahogy egyre kevesebben lettünk, jobban a látóterembe került a fura páros. Éppen táncoltak, a pasi falta a csajt, aki szó szerint csak tűrte. Ekkor véletlenül összeakadt a tekintetünk Lenával. Hosszasan néztük egymást. Ahogy fordultak, ő egy pillanatra sem vette le a szemét rólam. Közben lehámoztam magamról Olivot. Nem igazán tetszett neki, de azt mondtam, hozok piát. Ennek legalább örült.

Lena érthetetlen módon teljesen megbabonázott. Nem tudom, mit éreztem, de furcsa bizsergés járta át a testem. Akartam őt. A tuskó észrevette, hogy a csaja nem figyel rá. Ráförmedt, erre olyan dühbe gurultam, legszívesebben szétvertem volna a képét. Persze, semmi közöm hozzá...

Miután szereztem alkoholt, visszamentem Olivhoz, aki rögtön ismét rám tapadt. Nem bántam.

Valamikor hajnalban értünk haza, mindenki elvonult a saját szobájába. Én is lerogytam az ágyamra. Többet ittam a kelleténél, éreztem, iszonyú másnapos leszek. A dühömet még jobban erősítette az alkohol mennyisége. Csak úgy döntöttem magamba a sört és töményet. Gyakran iszom, de azért nem ennyit.

Nem szeretem elveszíteni a kontrollt a testem felett. Hát ez ma este nem sikerült. Teljesen kiütve feküdtem, de még így is Lena járt az agyamban. Szerencsére hamar elaludtam.

Dél körül ébredtem, bevettem az anyám által az éjjeliszekrényre készített aszpirint, majd rendbe szedtem magam.

Lementem enni, váltottam néhány szót a szüleimmel. Végül visszakullogtam az ágyba, mert kevés volt az alvásból.

Amikor újra magamhoz tértem, megint le akartam zuhanyozni, hogy embernek érezzem magam. Kinyitottam a fürdő ajtaját, és teljesen letaglózott a látvány. Lena ott állt csipkemelltartóban és bugyiban, a pasi pedig teljesen felöltözve hátulról mászott rá.

– Mi a fasz?! – Ennyit sikerült csak kinyögnöm. A csávó elengedte, rám nézett szikrákat szóró szemmel, és visszament a szobájukba. – Jól vagy? – fordultam a hátramaradt lányhoz, aki bólintott. – Minden rendben? – Mivel nagyon szarul festett, megismételtem a kérdést. Ismét csak intett a fejével. Ezután sarkon fordultam, és otthagytam. Ekkor Olivba botlottam a folyosón. – Még te is! – förmedtem rá. Képtelen lettem volna a társaságában maradni.

Lerohantam a lépcsőn, becsaptam magam mögött a bejárati ajtót, vissza sem néztem. Elegem volt.